

De Mooiste Gezichten van Zutphen

Rebecca Solcer

Mijn Mooiste Gezicht van deze week moest even nadenken voor ze ja zei ,maar deed dat uiteindelijk met overtuiging, omdat ze van zichzelf vond dat het soms goed is uit je comfort zone te treden. En dat lef typeert haar tegelijk, als iemand die van zichzelf zegt dat ze de dingen echt door ze te doen, moet leren. Als je meer te weten komt over wie ze is en hoe haar leven eruit ziet snap je waarom ik dat zeg.

Geboren in Eindhoven, maar nog voor ze een jaar oud werd, verhuisd met haar ouders naar Zutphen. De reden van die verhuizing was vooral de aanwezigheid van de Vrijeschool en de antroposofie daar omheen, wat haar ouders erg aansprak.

Haar vader was homeopaat en vond ook daarvoor een passende plek in Zutphen. Overigens gingen haar ouders scheiden op haar derde en bleef zij bij haar vader wonen, haar broer en zus bij haar moeder. Toen haar vader een paar jaar later een nieuwe relatie kreeg, kwamen daaruit nog een broer.

En zo groeide ze hier op en woonde tot haar vierentwintigste in deze stad. Ze doorliep er de Vrijeschool vanaf de kleuterschool tot en met de middelbare school. Toen ze die had afgerond, ging ze eerst een half jaar naar Australië met een vriendin om de vrijheid te ervaren, destijds met 900 gulden en een retourticket op zak. Eenmaal terug was ze door het reizen geïnspireerd en meldde zich aan bij een opleiding voor toerisme. Dat bleek van korte duur: na drie maanden stopte ze hier mee.

Ze vertelt me hoe ze altijd iemand is van trial and error, gewoon maar proberen en ervaren. In die periode werkte ze ook achter de bar bij Café de Spaan. Vervolgens deed ze een opleiding tot visagie, en studeerde daarop cum laude af. Uiteindelijk heeft dat nooit tot een baan geleid. Toen ze op haar vierentwintigste naar Amsterdam verhuisde, ging ze daar psychologie studeren. Wat haar onder andere boeide, was de mogelijkheid relatie-therapeute te worden. Als oudste in het gezin had ze die rol ook een beetje naar haar gevoel. Hoewel ze daar heel veel leerde en de studie enorm boeiend vond, rondde ze dieniet af. In haar hoofd lonkte het ook om naar de kunstacademie te gaan en tegelijk leek de grimeerschool haar leuk. Voor die laatste leende ze wat geld om te kunnen starten. Toen op het laatste moment de eigenaar van de grimeerschool onverwacht overleed en de opleiding niet startte, besloot ze met het geleende geld naar Thailand te gaan, haar toenmalige vriendje achterna.

Bij terugkomst uit Thailand werd ze in Utrecht assistent bedrijfsleider van een eetcafé en deed dat vier jaar lang. Ze vertelt erover wat een geweldige tijd dat was. Tegelijkertijd werkte ze ook voor het debatcentrum Tumult, waar ze de horeca verzorgde en de praktische zaken als microfoons voor de sprekers regelen. De rol van gastvrouw ligt haar heel goed, vertelt ze me.

Op een dag werkte ze op een festival en ontmoette daar de vader van haar zoon die voor de catering zorgde. Toen hij na het festivalseizoen naar Portugal vertrok, dacht ze, 'Ik ga mee'. Hoewel al vrij snel na haar zwangerschap bleek dat ze als partners niet echt bij elkaar hoorden, was ze heel blij dat er een kindje op komst was en ging daarvoor als alleenstaande moeder. Ze woonde toen in Amsterdam, maar vertrok even later naar Zutphen. De wereld om haar heen werd daarmee kleiner, maar haar vrijheid groter; hier had ze immers de steun van familie. Een aantal jaren later herhaalde de geschiedenis zich op een zelfde manier bij de komst van haar dochter. In een vroeg stadium bleken ze met de vader van haar tweede kindje niet echt te matchen als man en vrouw. Daarmee was het alleenstaand moederschap een factor die haar leven vanaf dat moment zou bepalen.

Vanaf dat moment ging ze fanatieker bezig met tekenen en het maken van kunst. Dat proces is sindsdien niet meer gestopt en werd een rode draad in haar leven. Haar tekeningen liet ze zien op Facebook en veel mensen zijn haar gaan volgen en kopen ook haar kunst. Vorig jaar ontstond er een kans doordat in het centrum een ruimte vrij kwam waar ze haar kunst en die van anderen kon tonen en verkopen in een pop-up store. Vooraf zou ze zoiets nooit bedacht en ontwikkeld kunnen hebben, maar toen het op haar pad kwam, groeide de pop up store uit tot een geweldig initiatief dat door heel veel mensen werd bezocht.

Het liefst zou ze in het centrum van Zutphen een soort creatief café beginnen waar iedereen terecht kan die niet direct een businessplan heeft, maar wel veel ideeën en creativiteit. Een plek waar je kunt werken met allerlei materialen, cursussen kunt geven en elkaar kunt inspireren en ontmoeten.

De vrouw waarover dit stuk gaat, is kleurrijk, beweeglijk, vrouwelijk en eigenzinnig zoals ook haar tekeningen. Blij dat ik haar verhaal mocht opschrijven, niemand minder dan Rebecca Solcer !